

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王决

ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์
ราชันทะเลฟ้า

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา แปล

ENTER

ENTER

ปกสองอ่าน

ENTER

ปกสองอ่าน

帝王决
ปกสองอ่าน

ENTER

ปกสองอ่าน

帝王决
ปกสองอ่าน

5

ENTER

www.enter-books.com

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝
王
決

ทดลองอ่าน

ฟ้าสวรรค์

ราชันทะเลฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 5

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่ แปล

《帝王决》 Vol. 05

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)
Thai edition rights under license granted by 北京天下书盟文化传媒股份有限公司
(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through 风云时代出版股份有限公司
(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2631-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 000 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคุณภาพดี

ห้องโถงสายตาคคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในเรื่องการศึกษา นอกจากการรุกรับอันแข็งแกร่งของกองทัพ สิ่งสำคัญไม่แพ้กันคือการอ่านสถานการณ์และรู้จักจรรีกรอ ซึ่งเป็นโชคดีของแคว้นฮันที่ถึงอึ้งหิมิงนั้นมีคุณสมบัติเหล่านี้พอดี ไม่ว่าจะเพราะนิสัยของเขาเอง หรือเพราะความรู้ที่เหนือล้ำกว่าคนอื่นนับพันปี เขาจึงตระหนักดีว่าสิ่งใดควรเร่ง สิ่งใดควรรอ และหลังจากเฝ้ารอสิ่งสมกำลังมานาน ในที่สุดก็ถึงเวลาแล้วที่เขาจะประกาศศึกตากองทัพฮัน!

ศึกในเล่มนี้จัดว่าเป็นการรบสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งของอึ้งหิมิง เพราะแต่ก่อนแต่ไรเขาเป็นได้เพียงฝ่ายตั้งรับใช้อุบายหลอกหลอ ทว่านี่จะเป็นการยกทัพใหญ่ครั้งแรกเพื่อบุกโจมตีพวกสุนัขเหียน แล้วการสู้รบครั้งนี้ผลจะเป็นอย่างไร มีอุปสรรคใดขวางอยู่บ้าง แล้วจะผ่านมันอย่างไร ต้องไปดู!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

เกี่ยวกับนักเขียน

สุ่ยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิเมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้ชื่อนามปากกาว่า 'สุ่ยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

หวงฝูเจิน ชื่อรองฉู่จี้ ปีกเกิดปีตายไม่ปรากฏ เป็นชาวเมืองอันดิง อำเภอจุนหัว (ปัจจุบันคือฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองกุ้ยหยวน เขตปกครองพิเศษหนิงชย่า ของชนเผ่าหุย) ขุนนางใหญ่แห่งแคว้นเฉียนเยียน (เยียนก่อน) ในยุคสิบหกแคว้น รัชเจ้าผู้ครองเฉียนเยียนถึงสี่พระองค์ ได้แก่ มู่หรงเหว่ย (麴) มู่หรงฮวง มู่หรงจวิน และมู่หรงเหว่ย (曷) ตำแหน่งสูงส่ง เป็นทั้งซื่อจง (ราชเลขาธิการ) และไท่เว่ย (สมุหกลาโหม)

รัชศกไท่เหอปีที่ห้า (ค.ศ. 370) แคว้นเฉียนฉิน (ฉินก่อน) ล้มล้างแคว้นเฉียนเยียน หวงฝูเจินยอมสวามิภักดิ์ต่อเฉียนฉิน รัชตำแหน่งเพิงเซอตูเว่ย (ผู้บัญชาการกองราชยาน) และสิ้นอายุขัยในหลายปีให้หลัง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

แม่ทัพกองกำลังผสม

เมืองจีหนาน

"ท่านเจ้าเมือง!"

"มีเรื่องอันใดถึงได้ลนลานเช่นนั้น" เจ้าเมืองจีหนานจ้าวคู่มองดูผู้ที่มา

ในโถงใหญ่จวนเจ้าเมือง ทหารนายหนึ่งประคองจดหมายฉบับหนึ่งไว้ในมือ พูดอย่างร้อนรน "ใต้เท้า นี่เป็นจดหมายที่ได้ทำมู่อวี่กั๊กให้คนส่งมา"

"มู่อวี่กั๊ก? เขารับพระบัญชาเดินทางไปเป็นทูตที่เขาไท่ซานแล้วไม่ใช่หรือไรกัน รีบเอามาให้ข้า" จ้าวคู่มอบอก

ทหารนายนั้นส่งจดหมายให้ จ้าวคู่มู่อวี่กั๊กเปิดออกอ่านอย่างรวดเร็ว

"ล้อเล่นกันหรือไรถึงกล้าบอกให้ข้าส่งเสียบึงไปให้สามพันคันรดยกเสียบึงให้พวกเขาหมดแล้วข้าจะเอาสิ่งใดกิน!" จ้าวคู่มู่อวี่กั๊กกระพืดกระพืด

"ใต้เท้า แม่ทัพมู่อวี่กั๊กเป็นทูตที่ฝ่าบาททรงส่งไป หนาข้ายังทรงรับสั่งไว้ว่าให้พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งของเขา หากขัดขึ้น ถึงตอนนั้นไม่เพียงไม่รู้จะบอกเงินกั๊กวงเช่นไร ยิ่งกับฝ่าบาทด้วยแล้วพวกเราที่ยังไม่มี

คำอธิบายให้" ชายหนุ่มในอาภรณ์ผ้าฝ้ายยาวซึ่งยืนอยู่ข้างๆ จ้าวคู่อ้อยปาก

จ้าวคู่อ้อยเป็นคนบ้านเดียวกับที่ปรึกษาหยางอ้าว และเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของหวงฝูเจิน สมัยก่อนเป็นขุนนางของโฮ่วจ้าวอยู่ที่โยวโจว ตอนตระกูลมู่หรงยึดครองโยวโจวเขาถูกจับตัวเป็นเชลย ต่อมายอมทำงานรับใช้ตระกูลมู่หรงตามคำเกลี้ยกล่อมของหยางอ้าว ตอนหวงฝูเจินได้รับพระบัญชาให้ไปตั้งมั่นอยู่ที่ชิงโจว เขาได้ให้จ้าวคู่อ้อยเฝ้าเมืองจีหนาน

เขามองดูชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ "เมิ่งหง ความหมายของเจ้าคือ... ให้ข้าทำตามที่มีอู่วีกั้นบอก?"

ชายหนุ่มผู้นั้นชื่อเมิ่งหง อายุยังน้อยแต่มีสติพิเศษ หลังศึกกวางกู่ มู่หรงเค่อควบคุมเชลยที่เป็นบัณฑิตกลุ่มหนึ่งมายังจีหนานและมอบให้หวงฝูเจินดูแล ทว่าหวงฝูเจินรักษาการณ์อยู่ที่กวางกู่ เขาจึงมอบเชลยเหล่านี้ให้จ้าวคู่อ้อยแทน

ตอนจ้าวคู่อ้อยพบเมิ่งหงเป็นครั้งแรกก็รู้สึกว่เด็กหนุ่มผู้นี้ไม่เหมือนใคร ขณะที่คนอื่นต่างพากันแหกปากร้องตะโกน มีเพียงเมิ่งหงเท่านั้นที่สงบนิ่งผิปกติ เขาจึงตัดสินใจเลือกอีกฝ่ายมาทำหน้าที่เป็นเสนาธิการข้างกายตน

เมิ่งหงกล่าว "ได้เท่า ถึงแม่ทัพใหญ่จะควบคุมกำลังทหารของต้าเยียนทั้งหมด ทว่าท่านก็ไม่ควรดูแลอำนาจของเงินกั๋ววง มู่อู่วีกั้นเป็นญาติผู้น้องของเงินกั๋ววง อีกทั้งยังได้รับพระราชทานอำนาจพิเศษจากฝ่าบาท ได้เท่ามิอาจมีคัล้อยตาม"

จ้าวคู่อ้อยอดอย่างอับจน "ได้ ทว่าหากเอาเสเปียงสามพันคันรถออกมา เสเปียงภายในเมืองจีหนานจะขาดแคลนทันที เรื่องนี้จะจัดการ

เช่นไร"

เมิ่งหงเสนอ "เรื่องนี้มีได้มีอันใดยุ่งยาก ได้ทำให้เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่ รับคำสั่งให้รักษาการณ์อยู่ที่จีหนาน เมื่อเสปียงอาหารขาดแคลน พวกเราก็ต้องส่งคนไปขอเสปียงที่เฉินหลิว ยามนี้มู่อวีเกินรับผิดชอบการโยกย้ายเสปียงของคนและม้า เสปียงและหญ้าทั้งหมดต่างอยู่ที่เฉินหลิว ขอเพียงแจ้งข่าวนี้ให้เจิ้นกั๋วกงทราบ เขาย่อมต้องส่งเสปียงมาให้"

ได้ยินดังนั้นจ้าวอู่ก็พูดขึ้นทันที "ดี ถ้ายทอดคำสั่งไป วันนี้จัดการเรื่องเสปียงให้เรียบร้อย พรุ่งนี้เจ้าล้าเสปียงส่งไปยังเขาไท่ซาน"

เมิ่งหงรับคำ "ขอรับได้ทำ ทว่ามีทราบพวกเราควรแจ้งให้มู่อวีกั๋นทราบก่อนหรือไม่ ที่จุดห้าสิบลี้ทางใต้ของเมืองมีภูเขาลูกเล็กๆ อยู่ลูกหนึ่ง ที่นั่นใช้เป็นจุดแลกเปลี่ยนได้ ได้ทำความคิดเห็นเช่นไร"

"ดี ทำตามที่เจ้าว่า ข้าจะให้คนไปแจ้งมู่อวีกั๋น พรุ่งนี้ยามค่ำให้พวกเขา รออยู่ที่นั่น" จ้าวอู่พยักหน้าพูด

เมิ่งหงยิ้ม ไม่พูดอันใดอีก ทว่าในใจแอบคิด ได้ยินชื่อเสียงของถึงอี่หมิงมานาน ยังไม่เคยได้มีโอกาสพบหน้าสักครั้ง พรุ่งนี้ตอนแลกเปลี่ยนจะได้ถือโอกาสดูให้รู้แน่ว่าคนผู้นี้แท้แล้วเป็นเช่นไร

บนเขาลูกเล็กๆ ห้าสิบลี้นอกเมืองจีหนาน พวกถึงอี่หมิง มู่อวีกั๋น เถาเป้า ชุนหู่ หวงต๋ารออยู่ที่นั่นนานโข ขบวนรถห้าคันเรียงรายอยู่บริเวณเชิงเขาอย่างเป็นระเบียบน่าเกรงขาม

"แม่ทัพมู่อวี พวกเรารออยู่นานแล้ว เหตุใดถึงยังไม่มีใครมาอีก" หลังมองดูที่ราบเบื้องหน้าร้างไร้เงาคนอยู่นาน ถึงอี่หมิงก็อดถามขึ้นไม่ได้

"ฮั่นอ่อง อดใจรออีกสักครู่เถิด ในจดหมายบอกว่าพวกเราจะ
แลกเปลี่ยนกันยามค่ำ ตอนนี้อยู่ห่างจากยามค่ำอีกครึ่งชั่วยาม ฮั่นอ่อง
อดใจรออีกหน่อยเถอะ" มู่อวี่กั้นค้อมตัวพูด

ได้ยินเช่นนั้นหวังตาก็ส่งเสียงประซด "หากแค่แลกเปลี่ยนของ
ยังกระปิดกระบวนเรื่องมากถึงเพียงนี้ เช่นนั้นพวกเราไม่แลกก็ได้
ท่านอ่อง ข้าว่าหากถึงยามค่ำแล้วพวกเขายังไม่มา พวกเราก็ไม่จำเป็นต้อง
รออีกต่อไป ถ้าพวกเขาอยากจะแลกก็ให้เอาเสเปียงไปแลกที่
เขาไท่ซาน พวกเราจะได้ไม่ต้องเสียเวลารออยู่ที่นี้"

มู่อวี่กั้นรีบปลอบ "ฮั่นอ่องระงับโทสะก่อน ทั้งหมดล้วนเพราะ
ข้าเหนื่อยประสานงานไม่ดีทำให้ฮั่นอ่องต้องรอ ทันทึที่กลับไปถึงจีเจิง
ข้าต้องรายงานเรื่องจำวอู่เฉพาพระพักตร์ ให้ฝ่าบาททรงลงโทษเขา
ฐานทำให้แผนของกองทัพเสียหาย"

ถึงอี่หมิงพยักหน้า "พวกเรารออีกหน่อยก็แล้วกัน หากถึงยามค่ำ
แล้วขบวนชนเสเปียงยังไม่มา พวกเราค่อยกลับเขาไท่ซาน"

เห็นถึงอี่หมิงตัดสินใจเช่นนั้น มู่อวี่กั้นก็อดนึกกันคำอยู่ในใจไม่ได้
จำวอู่ผู้นี้เวลาช่วยแม่ทัพใหญ่จึงเร็วเสียดีกว่ากระต่าย แต่พอทำงาน
ให้เงินก็วกกลับอืดอาดยืดยาด ไร้เสรีจวารกิจครวนี้ก่อนเถอะ
ถึงตอนนั้นข้าจะเล่นงานเจ้าเฉพาพระพักตร์ให้หน้าใจ

เขาหันหน้ามองไปอีกทาง ครั้นเห็นทวนหอกบรรจุอยู่เต็มคันรถ
กับระเบิดที่อยู่หลังกองขบวนอีกสองร้อยกว่าคัน ในใจก็ให้นึกยินดี

เห็นรอยยิ้มแจ่มจางๆ คล้ายมีคล้ายไม่มีปรากฏขึ้นบนมุมปากมู่อวี่กั้น
ถึงอี่หมิงก็อดถามไม่ได้ "แม่ทัพมู่อวี่ เจ้าข้าเรื่องใด"

มู่อวี่กั้นรีบกลบเกลื่อน "ไม่...ไม่มีอันใด"

"แม่ทัพมู่อวี่จงข้าที่ทัพของพวกข้าโกโรโกโสเกินไปสินะ พูดตามตรง

ชีวิตบนเขาไท่ซานของพวกเราตัดคัดชัดเจน เนื้อที่เจ้าได้กินที่เรือนรับรองตลอดสองวันนี้ ล้วนเป็นเนื้อสัตว์ป่าบนเขาที่พวกทหารล่ามาได้ อย่างยากลำบาก" ถึงอึ้งหึงอธิบาย

มู่อวี้กั้นประสานมือคารวะ "ด้วยการต้อนรับเป็นอย่างดีของ อันอ่อง ข้าน้อยรู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก ในเมื่อเขาไท่ซานตัดคัดชัดเจน แล้วเหตุใดอันอ่องถึงไม่อพยพไปยังเมืองไท่ซานเล่า ข้าน้อยได้ยินว่าปีที่แล้ว อันอ่องส่งกองกำลังกลุ่มหนึ่งไปประจำการอยู่ที่นั่น หักร้างถางพงไปแล้วไม่ใช้น้อย หากอพยพผู้คนทั้งหมดไปตามอำเภอต่างๆ ของเมืองไท่ซาน เรื่องอาหารการกินก็ยอมแก้ไขได้ไม่ยาก"

ถึงอึ้งหึงบอก "แม่ทัพมู่อวี้คงไม่รู้ พวกเราอาศัยอยู่บนเขาไท่ซานจนชินแล้ว จู่ๆ ให้อพยพจากไปเกรงว่าจะมีอะไรหลายอย่างให้ต้องปรับตัว อีกอย่างชัยภูมิบนเขาไท่ซานไม่เหมือนใคร ป้อมกันง่ายโจมตียาก เป็นเมืองภูเขาแข็งแกร่งยากจะตีแตก ทว่าเพราะวัดฤๅษีมีจำกัด จึงทำระเบิดให้แม่ทัพมู่อวี้นำไปใช้ได้เพียงเท่านั้น"

มู่อวี้กั้นปฏิภาณฉับไวรีบเสนอ "อันอ่อง ต้าเยียนมีอาณาเขตกว้างไกล โภคทรัพย์อุดมสมบูรณ์ ข้าน้อยรู้ว่าท่านอ่องเป็นคนฉลาด ถึงคิดค้นอาวุธร้ายกาจเช่นระเบิดออกมาได้ ขอแค่ท่านอ่องสั่งมา คำเดียวว่าต้องการส่วนผลมิดบ้าง ข้าน้อยจะให้คนรีบเอาวัตถุติดพวกนั้นส่งมายังเขาไท่ซาน เช่นนี้วันหน้าพวกเราก็ไม่จำเป็นต้องซื้อขายแลกเปลี่ยนกันอีก ส่วนเรื่องค่าแรงนั้นอย่างไรพวกเราที่ไม่มีทางเอาเปรียบอันอ่องอยู่แล้ว"

ถึงอึ้งหึงตอบ "ที่แท้แม่ทัพมู่อวี้ก็คิดจะเปลี่ยนพวกเราที่นี่เป็นโรงผลิตอาวุธสร้างระเบิดให้กับต้าเยียน ความคิดนี้นับว่าไม่เลว ทว่างานนี้อันตรายใหญ่หลวง หากไม่ระวังเกิดเหตุนอกเหนือความ

คาดหมายขึ้น หัวกับตัวอาจแยกกันอยู่คนละที่ งานที่มีความเสี่ยงสูง เช่นนี้ ไม่รู้ว่าตำเยียนยินดีจ่ายเท่าใด"

"เรื่องนี้...ข้าน้อยไม่อาจตัดสินใจเองได้ ทว่าหลังจากกลับไป ข้าน้อย ย่อมทูลถามความคิดเห็นจากฝ่าบาทได้ ขอเพียงฝ่าบาททรงเห็นด้วย ความดีความชอบย่อมตกเป็นของอันอ่อง ท่านเป็นราชบุตรเขย แคว้นเยียน เป็นสวามีของพระชนิษฐา ข้าน้อยจำได้ ครั้งที่แล้วฝ่าบาท พระราชทานสินสมรสให้องค์หญิงมาไม่ใช่ข้าน้อย หรืออันอ่องคิดว่า ฝ่าบาททำเช่นนั้นยังดีกับท่านไม่มากพอ" มู่อวี้กั๊กกล่าว

งานมงคลของมู่หรงหลังชีวิตกับถึงอี่หมิงในเวลานั้น ถึงอี่หมิง ได้แต่งตั้งหวังชายให้เป็นทูตไปแคว้นเยียน พอมู่หรงจ้ะรู้ว่าน้องสาว ของตัวเองจับพลัดจับผลูแต่งงานกับถึงอี่หมิงเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ ได้แต่จ้ะใจ ทำตามประเพณีออกเรือนขององค์หญิง ให้คนส่งเงินทอง ของมีค่ามาให้ถึงอี่หมิงเป็นจำนวนมหาศาล

สมบัติเหล่านั้นแม้จะดูเหมือนมีค่ามากมาย แต่กลียุคเยี่ยงนี้ ชาวสารเม็ดหนึ่งมีค่ากว่าทอง ทรัพย์สินเหล่านั้นจึงแทบไม่มีค่าอันใด

ได้ยินมู่อวี้กั๊กพูดเรื่องนี้ขึ้นมา ถึงอี่หมิงก็หัวร่อเยินซาออกมา "ใช่แล้ว ฝ่าบาททรงดีต่อข้าไม่น้อยจริงๆ ถึงกับมอบทองคำทรัพย์สมบัติ มีค่าให้กับข้าถึงสิบคันรถม้า ทว่าน่าเสียดาย แทนที่จะส่งสิ่งของล้ำค่า พวกนั้นมาให้ พระองค์น่าจะส่งเสบียงอาหารมาให้ข้าแทนมากกว่า"

เห็นน้ำเสียงของถึงอี่หมิงแฝงความรู้สึกไม่พอใจ มู่อวี้กั๊กก็ไม่พูดอีก ทำเพียงหันหน้าไปทางทิศเหนือ รอการมาถึงของทัพเยียนเมืองจี้หนาน

ผ่านไปเป็นนาน แต่บรรยากาศรายรอบก็ยังคงเงียบสงัด ลุ่มเสียง ใดๆ ล้วนไม่มี

ถึงอี่หมิงเงยหน้า มองดูพระอาทิตย์เบื้องบน เขาถามเถาเป้า

"ตอนนี้ยามอยู่แล้วหรือยัง"

เถาเป้าแหงนหน้าดูพระอาทิตย์ "ท่านอ่อน ถึงเวลาแล้ว!"

เห็นเบื้องหน้าร้างไร้เงาคน ถึงอึ้งหิมก็ตั้งใจทำเป็นหูตึง "นี่ก็ยามอยู่แล้ว แต่พวกเขากลับยังไม่มา ดูท่าคงไม่มาแล้ว ถ้ายทอดคำสั่งให้ทหารทั้งหมดถอยกลับเขาไท่ซาน!"

ไต้ยินตั้งนั้นมู่อวีก็รีบเอ่ยปาก "ฮั่นอ่อน ได้โปรดรออีกสักครู่เถิด ข้าเชื่อว่าต้องเกิดเรื่องขึ้นระหว่างทางแน่"

"ไม่รอแล้ว ข้ารอมาตลอดเช้าแล้ว หากจะมาพวกเขาคงมากันตั้งนานแล้ว!" ถึงอึ้งหิมตวาดอย่างกราดเกรี้ยว

มู่อวีก็จนปัญญา ได้แต่มองดูอึ้งหิมกับพวกผู้ติดตามถอยกลับเขาไท่ซาน เขาส่ายหน้าหันมองไปทางทิศเหนือ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็มองเห็นทหารม้านายหนึ่ง ในมือถือธงสีดำขนาดใหญ่ บนธงมีอักษรคำว่า 'เยียน' ตัวใหญ่ๆ ปักอยู่ เขาร้องตื่นเต้นยินดี "มาแล้ว ท้าพเยียนมาแล้ว!"

ถึงอึ้งหิมหันกลับมาตามเสียงร้องตะโกนของมู่อวีก็เห็นขบวนทหารเยียนเคลื่อนทัพมาแต่ไกล

"ท้าพเยียนมาแล้ว ทุกคนรอรับคำสั่งอยู่กับที่!" ถึงอึ้งหิมออกคำสั่งกองกำลังทหารฮั่นที่เดิมที่ถอยทัพจากไปแล้ว ยามนี้ล้วนหยุดนิ่งรอฟังคำสั่ง

บนถนน ที่อยู่ด้านหลังของธงขนาดใหญ่คือขบวนรถซึ่งบรรทุกเสบียงอาหารยาวเหยียด เชื่อมโยงต่อเนื่องกันเป็นสายยาว

จ้าวอู๋ในชุดเกราะสีดำพร้อมผ้าคลุมนั่งอยู่บนหลังม้าศึก ตามธงขนาดใหญ่ของท้าพเยียนมาติดๆ มือทั้งสองข้างยึดจับสายบังเหียนม้า มีกระบี่ยาวเล่มหนึ่งเหน็บอยู่บนเอว ท่วงท่างามสง่า

เมิ่งหงควบม้าอยู่ข้างจ้าวอู๋ การแลกเปลี่ยนครั้งนี้เดิมจ้าวอู๋

มอบหมายให้เขารับผิดชอบทั้งหมด ทว่าด้วยเพราะไม่วางใจ สุดท้าย จึงตัดสินใจมาด้วยตนเอง ทิ้งให้ร่องแม่ทัพอยู่เฝ้าเมือง

"อาจารย์เมิ่ง ดูทำถ้างอึ้งหิมิงจะมารออยู่นานแล้ว" จ้าวอุ๋นบอกกับ เมิ่งหง

เมิ่งหงกล่าวขึ้นชม "ได้เท่าดูเอาเถิด ทหารทัพอันมีระเบียบวินัย ยิ่งนัก ทุกคนล้วนอีกเheimพลังใจเต็มเปี่ยม มีนาถึงผงาดอยู่บนแผ่นดิน ชิงใจได้"

จ้าวอุ๋นแค้นเสียดายออกมาคำหนึ่งและเอ่ยไม่เห็นด้วย "ถ้างอึ้งหิมิงก็แค่ อาศัยระเบิดที่มีอยู่ในมือเท่านั้น หากไม่มีระเบิดพวกนั้นล่ะก็ ต่อให้ พวกเขาร้ายกาจเพียงใดก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของพวกเราต้าเยียน"

เมิ่งหงหัวเราะไม่ตอบคำ แต่ในใจกลับคิด *ต้าเยียนกลายเป็น เจ้าจักรวรรดิจึงหยวน อาณาเขตยิ่งกว้างใหญ่ พวกทหารก็ยิ่งหยิ่งผยอง มากขึ้นทุกที หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ย่อมไม่เป็นผลดีต่อต้าเยียน ชื่อเสียงของถ้างอึ้งหิมิงเข้าได้ยืนมานาน เขายึดครองเขาไท่ซานอยู่ได้ เปลือกตาของตัวนคานกับทัพเยียนได้ นับเป็นบุคคลนำอัศจรรย์โดยแท้*

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ทัพเยียนก็เคลื่อนใกล้เข้ามามากขึ้นทุกที จ้าวอุ๋นสั่งให้กองกำลังหยุดห่างจากเชิงเขาไปราวๆ สามหลี่ เขากับเมิ่งหง และทหารคนสนิทอีกสองสามนายควมม้าไปที่เชิงเขา

เห็นจ้าวอุ๋นนำคนมา มู่อวี๋กัันก็หน้าตาอึมเอบมีกำลังวังชาขึ้นมาทันที เขายืนอยู่บนเขา ตะโกนถามเสียงดัง "แม่ทัพจ้าว ไฉนท่านถึง มาช้าเช่นนี้"

จ้าวอุ๋นกับพวกเมิ่งหงแสดงคารวะต่อมู่อวี๋กััน หลังจากนั้นจ้าวอุ๋น ก็กล่าวขึ้น "ท่านแม่ทัพอย่าได้โมโห เพราะถนนหนทางยากลำบาก

พวกข้าจึงเสียเวลาไปมิใช่น้อย"

มู่อวี่กั้นพูดอย่างเย็นชา "วันหน้าหากยังซัดข้าเสียเวลาอีก ข้าจะลงโทษตามกฎหมาย!"

แม้จะไม่พอใจ แต่จ้าวอู่ก็ไม่นึกใส่ใจ

มู่อวี่กั้นหันไปพูดนอบน้อมกับถึงอึ้งหิมิง "ฮั่นอ่อง ในเมื่อเสปียงมาถึงแล้ว เช่นนั้นพวกเราที่แลกเปลี่ยนกันได้แล้วกระมัง"

ถึงอึ้งหิมิงกลับบอก "แม่ทัพมู่อวี่ เจ้าจะรีบร้อนไปโย กองขบวนลำเลียงเสปียงเดินทางมาไกล สมควรได้พักผ่อนก่อน หากไม่พักผ่อนให้เต็มที่ แล้วจะทำการแลกเปลี่ยนได้อย่างไร"

"เรื่องนี้..." มู่อวี่กั้นลังเล

"ท่านแม่ทัพ ฮั่นอ่องกล่าวถูกต้องแล้ว ทัพใหญ่ของข้าเดินทางมาไกล สมควรได้พักผ่อนครู่ก่อน มิสู้พวกเราพักผ่อนชั่วยามแล้วค่อยแลกเปลี่ยนกัน" จ้าวอู่ประสานมือคำนับ

"ท่านผู้นี้คือ..." ถึงอึ้งหิมิงมองจ้าวอู่ปราดหนึ่ง

มู่อวี่กั้นลังเลจะพูด "เอ่อ...ผู้นี้คือเจ้าเมืองจีหนาน แม่ทัพโหยวจี (เคลื่อนพลรุกไล่) แห่งต้าเยียนจ้าวอู่"

"อา...ที่แท้ก็แม่ทัพจ้าวนี้เอง ข้ากับแม่ทัพจ้าวเป็นเพื่อนบ้านกัน มาเกือบครึ่งปีแล้ว แต่กลับไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลยสักครั้ง ยามนี้ได้พบพานนับเป็นวาสนาจริงๆ" ถึงอึ้งหิมิงยิ้มกล่าว

จ้าวอู่เองก็ยิ้มตอบ "ฮั่นอ่องยกย่องเกินไปแล้ว จ้าวอู่ก็แค่แม่ทัพแคว้นเยียนตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ไหนเลยจะมีค่าให้ท่านฮั่นอ่องชื่นชม"

ถึงอึ้งหิมิงยิ้มไม่ตอบ เขาหันกลับไปส่งขุนหู "ถ่ายทอดคำสั่งออกไป ให้นหยุดพักอยู่ที่นี้ชั่วคราวก่อน อีกครึ่งชั่วยามค่อยทำการแลกเปลี่ยน"

ขุนหูรับคำสั่งก่อนจะเดินจากไป

เมิ่งหงที่ยืนอยู่หลังจ้าวอูไม่พูดอะไรแม้แต่ประโยคเดียว นับแต่
ขึ้นเขามา สายตาเมิ่งหงก็จับจ้องอยู่แต่บนตัวถึงอึ้งหิมิง

ที่แท้เขาก็คืออันอ่องถึงอึ้งหิมิง สง่าผ่าเผยไม่ธรรมดาจริงๆ เมิ่งหง
พินิจพิจารณา

ถึงอึ้งหิมิงกวาดตามองดูคนที่อยู่รอบกายจ้าวอูครู่หนึ่งก่อนจะ
พบว่าคนอื่นๆ ล้วนสายตาเหม่อลอย ไม่เหมือนกับชายหนุ่มหน้าตา
หล่อเหลาหลังจ้าวอูที่จ้องเขาตาไม่กะพริบ ขนาดสบตากันชายหนุ่ม
ผู้นั้นแทนที่จะหลบตา กลับจ้องเขาหนักขึ้นไปอีก

คนผู้นี้น่าสนใจ คนอื่นไม่กล้ามองตาเรา มีแต่เขาเท่านั้นที่จ้องนี่
ไม่หลบ ถึงอึ้งหิมิงคิด

เขาเดินขึ้นหน้าถาม "แม่ทัพจ้าว คนที่อยู่ข้างหลังท่านคือผู้ใด"

จ้าวอูตอบ "คนผู้นี้เป็นเสนาธิการของข้าน้อย ชื่อเมิ่งหง ชื่อรอง
ชื่อจวิน"

"เมิ่งหง นามประเสริฐ หงส์ฟ้า กว้างไกล ไม่ทราบคุณชายเมิ่ง
มีปณิธานแรงกล้าอันใด" พักผ่อนครึ่งชั่วยามไม่ใช่เวลาน้อยๆ ถึงอึ้งหิมิง
กว้าง ไม่รู้จะทำอันใดจึงชวนอีกฝ่ายคุย

ได้ยินถึงอึ้งหิมิงถามถึงฐานะของตนเอง เมิ่งหงก็ประสานกำปั้น
ทั้งสองข้างค้อมตัวคำนับ พร้อมเอ่ยวาจาจนอบน้อม "ผู้น้อยเมิ่งหง คารวะ
อันอ่อง!"

เห็นเมิ่งหงรู้จักมารยาทเช่นนั้น ใจของถึงอึ้งหิมิงก็นึกยินดีสามส่วน
เขาหัวเราะ "หาได้ยากยิ่งนัก ที่นี้ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นทหารหาญ
หาผู้มีมารยาทเช่นคุณชายเมิ่งได้ยากยิ่ง คุณชายแซ่เมิ่ง คงไม่ใช่อนุชน
รุ่นหลังของรองมหาเมธีเมิ่งจื่อกระบี่มัง"

ได้ยินถึงอึ้งหิมิงพูดจาเปี่ยมอารมณ์ขันเช่นนั้น เมิ่งหงก็ตอบกลับ

"ฮั่นอ่องซมกันเกินไปแล้ว แม้ข้า่น้อยแซ่เม็ง แต่ก็หาไซ่อนุชนของเม็งจื่อไม่ หากเป็นอย่างที่ฮั่นอ่องกล่าวจริง ทุกคนที่แซ่ขงคงเป็นอนุชนรุ่นหลังของข่งจื่อทั้งสิ้น"

ถึงฮั่นหิงหัวเราะพูด "ฮ่าๆ คุณชายเม็งขางเจรจายิ่งนัก ดูท่าท่านคงเป็นบัณฑิต เคยร่ำเรียนเขียนอ่านมาก่อนกระมัง"

"เรียนฮั่นอ่อง ข้า่น้อยเป็นเพียงบัณฑิตครึ่งคนเท่านั้น" เม็งหงตอบ

"บัณฑิตครึ่งคน? คำพูดนี้หมายความว่าเช่นไร? ถึงฮั่นหิงถามอย่างประหลาดใจ

เม็งหงถอนหายใจ "ข้า่น้อยก็แค่เคยศึกษาหลักปรัชญาข่งเม็งเพียงไม่กี่เล่ม รู้จักตัวอักษรไม่กี่ตัว เทียบกับนักปราชญ์ราชบัณฑิตเหล่านั้นแล้วยังด้อยกว่ากันอยู่มาก ยามนี้เกิดศึกสงครามมิได้หยุดหย่อน แม้ข้า่น้อยจะอยากร่ำเรียนเขียนอ่านสักเพียงใดก็มีโอกาสทำได้ อีกทั้งยังต้องทำเรื่องขัดกับปณิธานที่วาดหวังไว้เพื่อให้มีชีวิตรอดจึงเป็นได้เพียงบัณฑิตครึ่งคนเท่านั้น"

ไต้ฮินอีกฝ่ายพูด ถึงฮั่นหิงก็รู้สึกว่เม็งหงคนนี้พูดจาเหมาะเจาะเหมาะสม จึงเอ่ยปากเสียดาย "น่าเสียดาย ในกองทัพข้าหาคนมีความสามารถเช่นท่านได้ยากยิ่งนัก"

"ท่านอ่อง บัณฑิตตกยากคนหนึ่งจะเอาไปใช้ประโยชน์ได้ได้ ออกรบสังหารศัตรู นุกเบิกภูเขาสร้างถนนหนทาง?" เถาเป้าท้วงไม่เห็นด้วย

ถึงฮั่นหิงปรามเถาเป้า "เจ้าพูดเช่นนี้ไม่ถูก ตอนนี้อ่านเขียนเป็นเจ้าจักรวรรดิจึงหยวน ถึงจะรวบรวมทัพหัวล้าไว้ได้รวดเร็ว แต่ก็ไม่อาจปกครองหัวล้าได้ในทันที การมีผู้มีความรู้ไว้คือวิถีแห่งการเอาตัวรอดปกครองแผ่นดินยามกลียุค ที่ว่าต่อสู้อยู่กับอะไร ที่พวกเราต้องสู้ไม่ใช่ศึกสงคราม หากแต่เป็นการรวมแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง หาก

จักรวรรดิอ่อนแอไร้กำลัง แม้แต่อาวุธยุทธภัณฑ์ก็ยังไม่อาจแจกจ่าย
ต้องให้ทหารออกรบมือเปล่า เช่นนั้นมีเท่ากับส่งแกะเข้าปากเสือ?"

มูอวีกันกลับไม่เห็นด้วยจึงโต้แย้ง "ทหารม้าดำเยียนของพวกเรา
บุกตะลุยไปทั่วหุบเขา ไม่ว่าจะผ่านไปทีใด พวกชาวบ้านต่างไม่ทันเห็นลม
ก็ยอมศิโรราบหมดสิ้น ยามดำเยียนของพวกเราสถาปนาแผ่นดิน
ตอนนั้นพวกเราไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นปีกแผ่นมั่นคง หากแต่อาศัยคนใน
ชนเผ่าต่างๆ ออกเผ่าฆ่าปล้นสะดมสมบัติของมีค่าจากทุกหนแห่ง
หากแผ่นดินไม่แข็งเกร่ง แล้วมือทั้งสองข้างของพวกเราเล่า หรือ
จะบอกว่าพวกเราจะออกไปชวงชิงเองไม่ได้ อันต้อง ข้าว่าท่านอ่อนแอ
เกินไป มีนาทั้งที่อยู่บนเขาไท่ซานมาครึ่งปีแล้วแท้ๆ แต่แทนที่จะ
ออกไปแย่งชิงแผ่นดินรกร้างไร้ผู้คนมากมายที่อยู่นอกเขาไท่ซาน
ท่านกลับสุมครีใจหลบอยู่แต่ในร่องเขาเช่นนี้"

จ้าวอุ่กล่าว "ข้ากลับรู้สึกว่าคุณต้องได้ถูกต้อง เหมาะที่ดำเยียน
ในเวลานี้จะนำไปใช้ที่สุด หากฝ่าบาทลดหย่อนภาระปวงประชา ฟื้นฟู
การค้าขายของบ้านเมืองสักสองสามปี ตั้งมั่นอยู่กับการปกครองไพร่ฟ้า
แผ่นดินดำเยียนย่อมมั่นคงมากขึ้นไปอีกชั้น ถึงตอนนั้นจะเคลื่อนทัพ
ทำสงครามกับแคว้นใดก็ย่อมประสบผลสำเร็จ"

"เฮอะ! นี่มันความคิดอ่านของพวกเจ้าชาวอื่น พวกเราชาวเซียนเปย
ไม่กล้าเห็นพ้อง ใช้สงครามหล่อเลี้ยงสงคราม รบไปถึงไหนก็ชิงไปถึงนั้น
กลยุทธ์เช่นนี้ถึงจะเป็นรากฐานของพวกเราดำเยียน ขอแค่ทำสงคราม
ไปพลางชวงชิงไปพลาง ไม่เกินสามปี ดำเยียนย่อมควบรวมได้หุบ
เป็นหนึ่งในได้!" มูอวีกันพูดจาอย่างอวดดี

จ้าวอุ่ย้อนถาม "ขอถามท่านแม่ทัพ แล้วหลังจากควบรวมแผ่นดิน
เป็นหนึ่งในแล้ว?"

มู่อวี๋กัันตอบ "ในเมื่อทุกคนล้วนศิโรราบแล้ว หลังจากควบรวมแผ่นดินเป็นหนึ่ง พวกเขายอมไม่กล้าก่อการกบฏ เช่นนั้นแล้วยังจะกังวลใจเรื่องอันใด"

เห็นจ้าวอู่กับมู่อวี๋กัันได้เถียงกัน ถึงอี่หมีงก็แอบคิดในใจ กัดกันเข้าหมากัดหมา ข้าจะรอดูเรื่องสนุกอยู่ที่นี้ ยิ่งลงมือต่อยุทธ์กันได้ดี มู่อวี๋กัันเป็นญาติพี่น้องของมู่อวี๋เกิน จ้าวอู่เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของหวงฝูเจิน หวงฝูเจินเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของมู่หรงเค่อ ส่วนมู่อวี๋เกินกับมู่หรงเค่อแม้ผิวเผินจะดูเหมือนปรองดองกันดี แต่ความจริงแล้วมู่อวี๋เกินกลับริษยามู่หรงเค่อมาโดยตลอด ต้าเยียนยามนี้แม้จะไม่มีศัตรูภายนอก แต่ศึกภายในกลับหนักหนาสาหัส หน้าข้ามู่หรงจวินก็ยังคงอยากเป็นใหญ่ไม่รู้สิ้น ดูท่าไม่นานต้าเยียนต้องล่มสลายแน่

คิดถึงจุดนี้ถึงอี่หมีงก็ชำเลืองมองเมิ่งหงปราดหนึ่ง เห็นอีกฝ่ายสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก ปล่อยให้จ้าวอู่กับมู่อวี๋กัันทะเลาะกัน เขาก็อดนึกสงสัยไม่ได้ เมิ่งหงคนนี้เป็นเสนาริการของจ้าวอู่ เห็นนายของตัวเองทะเลาะกับชาวบ้าน แต่กลับไม่ยื่นมือช่วยเหลือ หรือว่าเขาไม่อยากทำงานให้ทัพเยียนอยู่แต่แรก ก่อนหน้านี้ท่านอัครเสนาบดีเกลี้ยกล่อมฉางเหว่ยได้ แล้วเหตุใดเราจะปลุกปั่นคนผู้หนึ่งให้ก่อกบฏไม่ได้

ฉางเหว่ยเสนาบดีศาลยุติธรรมแคว้นเยียนหลังสวามิภักดิ์ต่ออี่หมีงทุกๆ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เขาจะให้คนเดินทางจากจีเจิงแอบนำข่าวคราวภายในส่งมายังเขาที่ซานออย่างลับๆ ถึงอี่หมีงจึงรู้เรื่องราวใหญ่่น้อยในแคว้นเยียนกระจ่างแจ้ง

เมิ่งหงชำเลืองมองถึงอี่หมีงคราวหนึ่ง นัยน์ตาเต็มไปด้วยความรู้สึกเคารพเลื่อมใส ในหัวของเขาครุ่นคิดแต่คำพูดของถึงอี่หมีงเมื่อครู่

อดบอกกับตัวเองไม่ได้ ฮันอ่องไม่ใช่คนธรรมดาจริง ๆ แต่คำพูดเรียบง่ายประโยคเดียวกับบอกเล่าถึงกลียุคทั่วหล้าได้ทะลุปรุโปร่ง การทำสงครามคือการต่อสู้เพื่อให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง ด้วยเพราะเหตุนี้ แคว้นจิ้นถึงประสบกับแต่ความปราชัย ได้แต่ยืนตระหง่านอยู่บนดินแดนทางตอนใต้เหมือนเก่า ดูท่าที่ฮันอ่องยึดครองเขาไท่ซานได้เนิ่นนาน เช่นนี้ บนเขาไท่ซานคงไม่แคล้วมีกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้ชุมนุมซ่อนอยู่ ยามนี้ทัพใหญ่แคว้นเยียนชุมนุมกันอยู่แถบลั่วหยาง เตรียมเคลื่อนทัพทำสงครามกับแคว้นฉิน ขอเพียงพวกเขาเปิดฉากทำสงครามกัน ดินแดนแถบซิงโจว สวีโจวย่อมว่างเปล่า ฮันอ่องเป็นคนฉลาด ถึงตอนนั้น เขาต้องลงมือโจมตีซิงโจว สวีโจว ไม่มีทางปล่อยให้โอกาสดีเช่นนี้ หลุดมือไปได้เป็นอันขาด ข้าเองก็เป็นชาวฮัน หากใช้สิ่งที่ร่ำเรียนมาช่วยฮันอ่อง ไม่น่าว่าวันหน้าชื่อของข้าเมิ่งหงอาจถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์

ส่วนอีกด้าน จ้าวอู่ครั้งได้ยินคำพูดของมู่อวี้กั้น แม้มองใจจะนึกเดือดดาล แต่ก็ไม่อาจแสดงอาการโมโหเกรี้ยวกราด ทำได้เพียงปล่อยให้พวกตั้งอึ้งมิ่งเห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน ยิ่งไปกว่านั้นมู่อวี้กั้นยังมีฐานะเป็นเบื่องบนของตน หน้าซำยังเป็นทูตที่มีอำนาจพิเศษอีก เขาไหนเลยจะล่วงเกินได้

จ้าวอู่พูดอย่างเย็นชาไม่สบอารมณ์ "ฮันอ่อง กองกำลังของข้า พักผ่อนกันพอสมควรแล้ว ข้าว่าพวกเรารีบทำการแลกเปลี่ยนเถอะ ผ่านยามอู่ไปแล้ว แต่ทุกคนยังไม่ได้กินอาหาร หากยึดเยื้อต่อไปคง 'ไม่ดีนัก'

ตั้งอึ้งมิ่งตอบ "ที่ท่านว่ามาก็มีเหตุผลอยู่ เช่นนั้นพวกเราก็กินเถอะ เถอะเป่า ถ้ายทอดคำสั่ง ทำการแลกเปลี่ยนเถอะนี้ อาวุธ

ยุทธภณหนึ่งคันรถแลกละเบียงอาหารสองคันรถ แลกเปลี่ยนกัน
ครึ่งละห้าคันรถ!"

เถาเป่ารับคำ "ข้าน้อยจะไปถ่ายทอดคำสั่งเดี๋ยวนี้"

จ้าวอุประสานมือพูดกับถึงอี่หมิง "ฮั่นอ่อง เช่นนั้นข้าน้อยคงไม่อาจ
รื้อรถได้ที่ได้อีก ต้องขอตัวไปจัดการเรื่องแลกเปลี่ยนแล้ว!"

ถึงอี่หมิงพยักหน้า "เชิญท่านแม่ทัพ!"

จ้าวอุหันหลังกลับไปบอกพวกเมิ่งหง "พวกเราไป!"

มู่อี่กั้นพอเห็นเงาร่างของจ้าวอุห่างออกไปที่ละน้อย ก็พูดดูแคลน
อีกฝ่ายออกมาทันที "เฮอะ! ทำเป็นวางมาดใหญ่โต ก็แค่เคยผ่าน
สงครามมาไม่กี่ครั้งเท่านั้น"

ถึงอี่หมิงกลอกตาก็พูด "แม่ทัพมู่อี่ ดูท่าจ้าวอุผู้นี้เหมือนจะ
ไม่เห็นเจ้าอุโยนในสายตาเลยแม้แต่น้อย"

มู่อี่กั้นโมโห "เฮอะ! ข้าเป็นทูตที่องค์จักรพรรดิมีพระบัญชา
ให้เดินทางมาที่นี่ด้วยพระองค์เอง อีกทั้งยังมีอำนาจพิเศษในมือ หากเขา
กล้าขัดคำสั่งข้า ข้ายอมให้เขาตายไร้ที่ฝัง"

"แม่ทัพมู่อี่ เหตุใดต้องโมโหเป็นพินเป็นไฟเช่นนี้ด้วย เจ้ากับ
แม่ทัพจ้าวล้วนเป็นแม่ทัพเยียน สมควรจงรักภักดีต่อแคว้นเยียน
ถึงจะถูก ทว่าได้ยินว่าแต่ไหนแต่ไรแม่ทัพจ้าวก็ไม่เคยเห็นแม่ทัพมู่อี่
อยู่ในสายตา บอกว่าตำแหน่งแม่ทัพซ้ายของเจ้าได้มาเพราะใช้
สายสัมพันธ์ส่วนตัวเกาะชายกระโปรงผู้อื่น" ถึงอี่หมิงพูดเต็มน้ำมัน
เพิ่มน้ำส้ม

มู่อี่กั้นเพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพซ้ายได้เพียงสองเดือนเท่านั้น
ก่อนหน้านี้แม้แต่กับจ้าวอุ เขาก็ยังเทียบไม่ได้ เป็นได้ก็แค่แม่ทัพ
กองกำลังผสมคนหนึ่ง หากไม่ใช่เพราะเป็นญาติพี่น้องของเจิ้งกั้วกง

มู่อวีเกิน อีกทั้งยังเพียรอ้อนวอนขอร้องอีกฝ่ายอยู่ตลอดเวลาแล้วละก็ มู่อวีเกินมีหรือจะยอมเอ่ยปากขอความเห็นใจต่อมู่อหรงจวินให้ และ ยิ่งไม่มีทางเป็นแม่ทัพซ้ายได้

ที่แคว้นเยียน พวกขุนนางเกาะชายกระโปรงอาศัยสัมพันธ์ เครือญาติไตเต้า ปกติลั่วนถูกผู้คนดูหมิ่นดูแคลน ดังนั้นมู่อวีเกินแม้จะ ได้เป็นแม่ทัพซ้าย แต่กลับไม่ได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงคิดอาศัยโอกาสเดินทางมาเป็นทูตในคราวนี้สร้างความคิด ความชอบ ทว่ากลับนึกไม่ถึงว่าฐูเยียนเจียวกับนักรบพวกนั้นกลับ ถูกจับตัวได้ สุดท้ายก็หัวไปทางตัวไปทาง เรียกได้ว่าเป็นเส้นทางขุนนาง ของเขาไม่ราบรื่นเลยจริงๆ

ได้ยินถึงอึ้งหิมิงพูดถึง มู่อวีเกินก็รีบถาม "ฮั่นอ่อง ท่านรู้ได้เช่นไร คำพูดพวกนี้มาจากปากจ้าวฐูจิงจริงกระนั้นหรือ"

ถึงอึ้งหิมิงพูดขยง "แน่นอนว่าซ้ายยอมได้ยินมา แม่ทัพมู่อวี เจ้าลอง คิดดู ข้ากับจ้าวฐูไม่เคยไปมาหาสู่กัน วันนี้เพิ่งได้พบหน้ากันครั้งแรก คำพูดเช่นนี้ขนาดคนนอกเช่นข้ายังได้ยิน ชาวเยียนอย่างพวกเจ้า ยิ่ง ไม่ต้องพูดถึง"

"บัดซบ! ข้าไปปลงเกินใครเข้าหรือไร ถึงได้กล้ากล่าวหาข้า เยียนนี้! กลับไปเมื่อไร ข้าจะชำระบัญชีแค้นเฉพาะพระพักตร์ให้จงได้!" มู่อวีเกินเดือดดาล

ถึงอึ้งหิมิงพูดกล่อม "ทุกคนล้วนแต่เป็นขุนนางรับใช้ราชสำนัก จะไม่ลงรอยกันบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา ผู้ใหญ่ไม่ถือสาผู้น้อย ข้าว่าเจ้า ก็อย่าไปคิดเล็กคิดน้อยกับจ้าวฐูเลย ยิ่งไปกว่านั้นอย่างไรจ้าวฐูก็เป็น ผู้ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่มู่อหรงเค่อ กองกำลังทั่วทั้งแผ่นดิน ต้าเยียนล้วนอยู่ภายใต้การดูแลของเขา แล้วใครเล่าจะมีอำนาจไปชนะ

คะคานเขาได้ ว่าแต่ข้าได้ยินว่าซึ่งยงอ่องมู่หรงผิงถูกยึดอำนาจทหาร ให้ไปรอรับคำสั่งอยู่ในเมืองหลวง มีเรื่องเช่นนี้จริงหรือ"

มู่อวี่กั้นพยักหน้า "มีเรื่องเช่นนี้จริง มู่หรงผิงอายุมากแล้ว อีกทั้งยังใจคอโหดเหี้ยม ไม่เหมาะจะทำสงครามกับแคว้นฉิน ฝ่าบาททรงให้เขาอยู่ในเมืองหลวง หนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้เขามีอำนาจเทียบเท่าแม่ทัพใหญ่ ตาเฒ่ามู่หรงผิงผู้นี้อันตรายยิ่งนัก หากเขาได้คุมกำลังทหารทั้งหมด ข้ากับเจิ้นกั๋ววงไม่แคล้วต้องถูกเขากำจัด ต่างกับแม่ทัพใหญ่ แม่ทัพใหญ่ ใช้คนตามความสามารถ จงรักภักดีต่อฝ่าบาท เชี่ยวชาญในการใช้ทหาร นับเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ทว่าแม่ทัพใหญ่คือแม่ทัพใหญ่ จ้าวอู๋คือจ้าวอู๋ จ้าวอู๋กล้าใส่ร้ายป้ายสีข้า เรื่องนี้ต่อให้ตกอยู่ในมือของแม่ทัพใหญ่ จ้าวอู๋ก็ยากจะเลียงพันความผิดได้!"

หลังได้ยินมู่อวี่กั้นพูด ถึงอึ้งหึงก็คิดในใจ ที่แท้การแบ่งพรรคแบ่งพวกในต้าเยียนก็ซับซ้อนเช่นนี้ มู่หรงเค่อกลุ่มหนึ่ง มู่หรงผิงกลุ่มหนึ่ง หน้าข้ายังมีมู่อวี่เกินอีกกลุ่ม ดูท่าต่อให้เราไม่ยุ่งแยงตะแคงรั่วอย่างไรทั้งสามกลุ่มก็ต้องชิงดีชิงเด่นกันเองไม่หยุด ทว่าจากสถานการณ์ในเวลานี้ กลุ่มของมู่หรงเค่อเป็นกลุ่มที่แข็งแกร่งที่สุด ในกลุ่มของเขาไม่เพียงมีแม่ทัพเลื่องชื่ออย่างมู่หรงจฺย หยางอ้าว หวงฝูเจิน ฝีมื้อด้านการรบของพวกเขาเองก็ไม่แพ้คนอื่น ทำศึกกับแคว้นฉิน ย่อมไม่มีอุปสรรคแน่

มู่อวี่กั้นหันกลับไปมอง พอเห็นจ้าวอู๋เข้มงวดกวาดขันตรวจสอบรถเสียบึงแลกลเปลี่ยนแปลงข้าวของกับทัพอื่นเหมือนเกรงว่าจะถูกหลอก เขาก็นึกโมโห ท้องเองก็เริ่มร้องโครกคราก จึงหันไปบอกกับถึงอึ้งหึง "ฮั่นอ่อง ท่านพักอยู่ที่นี้ก่อนเถอะ ข้าจะไปดูเอง!"

ถึงอึ้งหึงพยักหน้า

มูอวีกันเดินลงเขา พอไปถึงจุดแลกเปลี่ยนก็บอกกับทหารเขียน "พวกเจ้าทำงานช้าเกินไปแล้ว แลกเปลี่ยนกันเช่นนี้ต้องรอถึงเมื่อใด ถึงจะเสร็จ อันต้องเป็นถึงราชบุตรเขย มีหรือจะหลอกพวกเรา ลงมือกัน ให้เร็วเข้า"

ครั้นได้ยินเสียงของมูอวีกัน จ้าวอู่ก็เดินตรงเข้ามาถาม "แม่ทัพ ท่านคิดจะทำอันใด"

มูอวีกันพูดหยัน "ทำอันใด เจ้าว่าข้าคิดจะทำอันใด ข้ารอพวกเจ้า มาตลอดเข้าแล้ว ตอนนี้พวกเจ้ากลับยังมัวอืดอาดยืดขาดไม่รู้จู้รู้สิ้น รีบจัดการลงมือให้ไว จะได้กลับกันเสียที!"

เส้นเลือดดำบนใบหน้าจ้าวอู่สูบไปน ขณะกำลังจะระเบิดโทสะ ปากของเขาก็ถูกเมิ่งหงปิดไว้ เมิ่งหงพูดแทรกขึ้น "ข้าเหนื่อยรับบัญชา!"

เมิ่งหงลากจ้าวอู่ไปอีกด้านก่อนจะปล่อยปากจ้าวอู่ แล้วเตือน อีกฝ่าย "ท่านแม่ทัพ ท่านหาจำเป็นต้องทำเช่นนั้นไม่ เขาเป็นทูตพิเศษ ในเมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เขาต้องจัดการอยู่แต่แรกแล้ว เช่นนั้นก็ให้เขา จัดการไปเถอะ"

จ้าวอู่พูด "ได้อย่างไรกัน หากเกิดผิดพลาดขึ้น จะให้ทำเช่นไร"

เมิ่งหงหัวเราะ "ท่านแม่ทัพ เรื่องนี้มูอวีกันรับช่วงต่อเพียงคนเดียว ไม่ว่าจะมีข้อผิดพลาดอันใดหรือไม่ ที่พวกเราต้องทำก็มีแค่สนอง พระบัญชาเท่านั้น ต่อให้มีความชอบ ท่านแม่ทัพก็ไม่มีทางได้รับการ ปูนบำเหน็จ หากมีโทษ โทษก็ไม่มีทางตกถึงตัว เพราะฉะนั้นท่าน เพียงทำตามคำสั่งของมูอวีกันเท่านั้นก็พอ จะได้ไม่ต้องกลัวว่าจะมี เรื่องเดือดร้อนอันใด"

จ้าวอู่พยักหน้า "อาจารย์เมิ่ง เจ้ากล่าวได้ถูกแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยว อันใดกับข้า!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6189->